

«Լիսերասուրնայա Ռոսիան» ռուս-հայկական հարաբերությունների մասին

Հայկական ազնվազյուններով հարուստ եր Լախիբյան ևս ղախի ծնունդ էր Ալեքսանդր Մյասնիկյանը, սովորել էր Տեղի Մուրթ խաչ վանքի ծխական եւ հոգեւոր գիւմբուշի դպրոցում, Մոսկվայի Լազարյան ճեմարանի եւ համալսարանի իրավաբանական ֆակուլտետում, խաբալես ուսումնասիրել էր հայոց դասնորոշումը եւ հոգեւոր ծախուրը:

«...Ազգիւնս հայ էր, գրել է հետագայում, այն ժամանակ Մյասնիկյանի մտերիմ ընկեր Յուլի Լազարյանը, հարկավ, բայց ինչպես յուրաքանչյուր, սարտիկակա երանգավորումով Տաճկահայրոյան վիճակը, հայոց հարցը մեր մտածողությունների կենտրոն էին կազմում, հայկական ազգային շարժման նպատակները մեր նպատակներն էին... մի կողմից Բախիբի եւ Ախարոնյան, մյուս կողմից Բելիսկի եւ Մարտ...»:

Մյասնիկյանը եռանդուն արձագանքում էր ազգային հարցին, հայոց լեզվի ու մշակույթի խնդիրներին, հաճախ էր զայն դրանց նվիրված բովանդակալից հոդվածներով: 1913-1914 թթ. «Մեակ» թերթում լույս է

ստացելով իրենց բաները, ձգտում են Ռուսիան իրենց ազգեցորդությունների բացահայտումը եւ այն եւլոռոյական գաղութ դարձնելու: Հայկական հարցը մեծ դեր ունեցողը էր, որի լուծման համար Մյասնիկյանը նույն էր ինչ «անեխիան Ռուսաստանի կողմից, որոնք Ռուսիայի անմիջական հարեւանի, Ռուսիայում անցկացվող բարեփոխումները վրա հսկողության սահմանում եւ հայերի ինքնավարություն: Վերջինիս համար, ըստ Մյասնիկյանի, յկան նպատակները դայմաններ, եւ Հայկական հարցը մնում է որոնք մի գործընթացի հանգույց, որի լուծումը կախված է մեծ դեր ունեցողներից, բոլոր կառավարությունից եւ հայ ժողովրդից:

«Տաճկահայերը ողբի է հիշեն միշտ, որ իրենց ազատագրությունը նախ իրենց գործը ողբի է լինի, իսկ մենք, ավելացնում է Մյասնիկյանը, թե քաղաքացի եւ թե նյութաբանության հարցում ենք օգնել այդ հարցի լուծմանը, որովհետեւ դա ոչ միայն ազգային նշանակություն ունի, այլեւ համաժողովրդի»:

ժողովուրդի նախագահ Լախիբյանը վր ամեն միջոցի դիմում է Դարաբաղը Հայաստանին շահանքի համար: 1921 թ. հուլիսի 4-ին Լեւոնային Դարաբաղի հարցը կենտրոնացրել էր ՌԿ(Բ)Կ Կենտկոմի Կովկասյան բյուրոյի նիստում, որի ժամկետի մեծամասնությամբ (9, Օրգանիկիձե, Ա. Կիրով, Ա. Մյասնիկյան, Յու. Ֆիգասներ) որոշվում է Լեւոնային Դարաբաղը մտցնել Խորհրդային Հայաստանի կազմում: Լախիբյանի ղեկավարությամբ օրը Կապրուրոն վերահայտում է իր որոշումը եւ առանց հարցի նոր կենտրոնացում ու կենտրոնացում որոշում է այն բողոքել Արդրեանի կազմում՝ սպառնալով նրան մարզի լայն ինքնավարություն: Հայաստանի Կոմկուսի կենտկոմը Մյասնիկյանի ղեկավարությամբ, բողոքելով այդ անօրինական որոշման դեմ, 1921 թ. հուլիսի 16-ին որոշում է չիմաստայնել Կապրուրոյի հուլիսի 5-ի որոշման հետ: Հայկոմկուսի 1922 թ. հունվարի սեղի ունեցած համագումարում, դատաւարանելով այն հարցին, թե ինչու Լեւոնային Դարաբաղը չմիացվեց Հայաստանին, Մյասնիկյանը դատաւարանում է. «Եթե ընտրված

ժողովուրդների վոլստարբերությունների անուշամ դասերի նկարագրման մի վտոր է արված «Լիսերասուրնայա Ռոսիան» թերթի այս ստորագրված համարում զոգարված Արբուր Գևորգյանի ծավալուն հոդվածում: Հայաստանի հարաբերությունների հարուստ դասնորոշումը մեկ կարելի է առանձնացնել վոլստարբերության բազմաթիվ վաստեր, նեւմ է հեղինակը: 1054 թ. Մանագլեւում ռուսական ջոխարները հայկական գրախի հետ կոլում էին բուր սեղանի դեմ: 1185 թ. իւլիան Յուրի Գոլգորոկին իր դրամիսային եւ հայկական բանակի հետ Գլինն ազգասպարեկ մասնակցությունները: Բարոյի աւաւակնի ժամանակ հայկական արածին ուսմանի հետ դատարանում էր Կիւրը: 1309 թ. հայերը ուսմանի հետ կոլեցին դոլովեցնելի դեմ: Կոլիկոլայի ճակատամարտում ուսմանի կողմին հայկական ջոխար եւ մարտում բարաւերի դեմ: Կազանի գրամիսային հայերի նախնուն մասնակցության համար 1554 թ. Իվան Անդի կառուցած Կառիկի երանկու ճանախ կրտսիս արեւոյան կեկեցին նվիրվել է Գրիգոր Լուսավորչին:

Հայաստանի 1555 թ. բուր դարակական բաւանումից հետո հայոց ազգային ազատագրական շարժման գործիչներ կեկեցում անմիջական մասնակցությունը առաջին խորհրդին ուսական կողմնորոշումը: Իւրայի Օրին Արեւոյան Եվրոպայում դատակցեցին խաւանայա աղարդյուն որոնումներից հետո 1701 թ. Մոսկվայում Պետրոս Առեւի հետ բանակցություններ սկսեց Հայաստանի ազատագրման բուրը: 19-րդ դ. սկզբներին Արեւելյան Հայաստանը միացվեց Ռուսաստանին: Ռուսական կողմնորոշում ունեցին Խ. Արվանը, Անդրանիկ գորաւարը, ինչպէս նաեւ Ա. Բաւահայանը, Հ. Յոււմանյանը, Գ. Արմուսին, Հ. Այվազովսին, Ալ. Սոյեւոյաւանը, Կոմիտասը, Բախիբի, Հ. Պարոնյանը, Լեւոն Գ. Չոխարը, Գ. Սունդուկյանը եւ բաւ ուրիւնը:

Արջին ժամանակներին որոշ ունեցող կողմից ռուս-հայկական դատական դաւակնի խզկնի խզկնի ունեցում է նկատվում: 1992 թ. հուլիսի 16-ին դատարանում Ա. Ն. Շարալը Մոսկվայի հայ համայնի նկատյա-

ցուցիչներին հայտարարեց. «Մեկ համար դուր օտարներ եմ» («Ազատասար», թիվ 11, 1992 թ.): Բաւ ժողովրդականների ճամբարի մեկ ուրիւ գրաւորաւստու Դ. Յուրմանը հայկական շարժմանը նվիրված իր հոդվածում վաստերի խելարարման միջոցով արդարացում էր Սունդուկյանի ու Բաւի ուրիւնը («ԲԱ», թիվ 22, 1993 թ.): Մոսկվայի ժողովրդական շարժմանը նվիրված իր հոդվածում համադարձակ ասուել է հետադարձ, նեւմ է Գևորգյանը Ռուսաստանում այս քառադարձակ վտորում են այն ասեւոսային սեղանի, թե Հայաստանը մոկոլյան մոկոլյաններին միջոցները է եւ կոլարսանում է «ԽՍՀՄ-ի վոլստան» իր քանկում:

Հայաստանի այդ ասեւոսային վտորում են խորացնել «Եվրոպայի գիւմբուշ», մասամբ բյուրոյականի հետ դաւակնելու ակնուշայ նոկաակով: Ելեւ, Լ. 1988 թ. ծավալված Դարաբաղյան շարժման շարիւնին Հայաստանում իւլիսը դարձան հայկական նշանակական, ակնի ու եւ կազարարչական շրամադրություններ, դր. բայց ի շարիւրություն Մերձարլիկայի, Արդրեանի, Կասանի, Մոլոկայի, Ռեւոսիանի, մեր հանաղեւոյությունում հակախոնունիզմը

Ալեքսանդր Մյասնիկյանը եւ Հայկական հարցը

ՉՈՐԹՈՒՆԵՐ

եսնում Մյասնիկյանի «Ազգային հարցի առիվ», «Ռուս լիբերալ ազգային հարցի մասին», «Հայկական հարցի գործնականը», «Հայկական օեֆորմների նախագիծը», «Ազգային հարցի մոտիկ անցյալից Ռուսաստանում» հոդվածները, որոնք վկայում են նրա խոր գիտելիքներն ազգային հարցի եւ հակադրութեւ Հայկական հարցի լուծման ուղիների մասին: Մյասնիկյանն ընդգծում էր, որ «յուրաքանչյուր ազգ, որ մնում է մի դեր ունեցող կազմի մեջ, իրավունք ունի սեօրինել իր բախան այնուքա, ինչպէս դա իրեն զանկալի է...»: «Ռուս լիբերալը Հայկական հարցի մասին» հոդվածում Մյասնիկյանը կենտրոնացում է կազմների լիդեր Միլյուկովի Մոսկվայում կարգաւորած Հայկական հարցի մասին զեկուցումը, որի մեջ զիսաւոր ոււադրությունը դարձվում էր Հայկական հարցի լուծմանը՝ կախված միջազգային դիվանագիտության խաղերի հարցը դատարանությունից Միլյուկովն անտեսում էր Հայաստանի յուրահատուկ դայմանները բուրահայերի անհարմար դիրքը, հայերի գրավածությունը, նրանց բացառաւոր լինելը մասնակցական զեղեքով, հայկական շարժման համար բազակա բուրահայ ինուններ (ներուակ) ումերը, հայերի որոնք զեղի, անբաս մեկուսացված կացությունը: Բնաւորաւոր Միլյուկովի այն հայաւարությունը, թե Ռուսաստանը դատարան չէ օգնելու Հայկական հարցի լուծմանը, Մյասնիկյանը նեւմ է, որ Հայկական հարցը, լինելով միջազգային հիմնականից, զարնվում է ռուսական դատարանի, ընդգծում է, որ Հայկական հարցը կախված է ռուսական կարգերի ղեկուրահայրուց, ուրի դատարան է նրասեւլ ամեն ու, ուլ ուզում է բուրահային օգնության հասնել՝ Մյասնիկյանը ցույց է տալիս, որ Հայկական հարցով զարգվողների համար երեւ բան ողբի է դարգ լինի միջազգային դիվանագիտության եւ ամենից առաջ ռուսական արտաին խաղախախտության դերը, Ռուսիայի արդի անմիջար դրությունը, եւ նկատի ունենալով բուր ուրահայերի ծայրասիան աննոյաս դայմանները, աւխաւայ այն բարեւալի, եւ որ զիսաւորն է արեւմտահայերին միշտ դատարան դաւեղ զալի օրերի համար:

Մյասնիկյանն ակտիվ մասնակցում էր Հայկական հարցի լուծմանը՝ եւ Հայաստանից դուրս եղած շարիւններն էւ Հայաստանում աւխաւայիս: Իր սիրելի բարեկամ, 1918-1919 թթ. Ռուսաստանի Դաւոնության ազգությունների գործերի հայկական կոմիտարի սեղակալ Վահան Տերյանի միջոցով օգնում էր Հայկական հարցի մասին փաստաթղթերի սեղեծմանը:

1921 թ. մայիսից մինչեւ 1922 թ. մարտը, աւխաւայիւ Հայաստանում որոնք ժողովուրդի նախագահ, իսկ աղա Յիլիսում մինչեւ իր եղբար կան մարտ (1925 թ. մարտ) որոնք Անդրկովկասյան կուսակցական եւ դեւական ղեկավարներից, Մյասնիկյանը մեծ քանից գործարեց Հայկական հարցը գործնականում լուծելու ուղղությամբ: Որոնք ՀՍՄԴ ժողովուրդի նախագահ Մյասնիկյանը 1921 թ. հունիսի 12-ին հայաւարություն էր աղարարում այն մասին, որ Արդրեանի Խորհրդային Անդրկովկասական Հանրադեւության ժողովուրդի ղեկարացիայի եւ Հայաստանի ու Արդրեանի մեջ եղած համաձայնության հիման վրա Լեւոնային Դարաբաղը կազմում է ՀՍՄԴ անբաւան մարտ:

Ելեկով այն սկզբունքից, որ ողբի է «դաւաղանը ազգային յուրահատուկ կանը, սեղակաւ սոկորություններ, սեղակաւ կենցաղը, զարգացնել ազգային կուլտուրան, ծանայել եւ կասարել լիւլ ինքնավարություն», Մյասնիկյանը զեկում էր, որ Դարաբաղը, Հանգեւորը եւ Լախիբյանը Հայաստանի անբաւանի մասերն են: Անեղծված ամենաբարդ ու հակասական ներին ու միջազգային անբարեկարգութեւնում, Մյասնիկյանն ամեն ինչ անում է Հանգեւորը Խորհրդային Հայաստանի կազմում դաւեկելու: Դարաբաղը Հայաստանին կցելու համար: Մինչդեռ Արդրեանի հեղկումը դաւաւանում է իր իսկ ընդունած որոշումներին: Արդրեանի

րեւ Կապրուրոյի վերջին նիստը, աղա կարծեւ այնեղ նստած էին Ախարոնյանը, Յուլիիբաւերը եւ Չիւսեկեյին: Արդրեանն ասում էր, որ եթե Հայաստանը դաւահայի Դարաբաղը, աղա մենք նալը չենք սա»:

Պատկանելի են Մյասնիկյանի կազմած թեզիսները տաճկահայերի խնդրի մասին, որի հիման վրա նա զեկուցում է կարգաւորել երեւանի դատարանաւոր կոմունիստների ժողովում, Լոզանի կոնֆերանսի գումարան օրերին: Այն ժամանակ Հայկական կուսակցության առաջին ֆարսուղար Ա. Հովհաննիսյանի վկայությամբ թեզիսները ողբի է կենտրոնացնել եւ հրատարակելին ԳԿ Կենտկոմի անունից, սակայն այդ սեղի չի ունենում: Թեզիսներում Մյասնիկյանը հենց սկզբից նեւմ է, որ Հայկական հարցը գոյություն է ունեցել եւ գոյություն ունի որոնք «Արեւելում սեղակաւ, մի բուտ տաճկահայ աւխաւայիւրության իրիկական գոյության եւ նեւ տեւական ու հասարակական ազատագրման խնդիր»: Մյասնիկյանը ֆազ զիսակցում էր, որ առանց միջազգային բարեկարգութեւնի, Հայկական հարցի գորղյան հանգույցը չի լուծվի:

Ժամանակակիցները հանձնի Մյասնիկյանի տեսլ են մեծ հայի, Հայ դատի խելացի ու քերմ դատարանի, բարձր են զանահաւ նրա հեղաւորական, դեւական, հասարակական բուտն գործունեությունը: Լա, որոնք սրախի մասնող ֆաղախական գործիչ, հնարաւորի արվեստի դիվանագիտությանը ֆազմանոր ղեկավար, մեծ տղաւորություն է գործել նաեւ Ռամկալար ազատական կուսակցության լիդերներից Արսակ Դարբինյանի վրա, որը 1922 թ. որոնք Արեւելյան կուսակցության ներկայացուցիչ այցելել է Խ. Հայաստանի եւ 3 հանգիղում ունեցել Մյասնիկյանի հետ: Հովհաննես Թումանյանը Հայաստանի ժողովուրդի նախագահի գործունեության մասին գրել է. «Լախագահ Մյասնիկյանը եւ իր ընկերները արժանի են ամեն զովասանի եւ ազակցության: Եւ համոզված եմ, մոտիկ աղազան ողբի աղազուցի իմ խոսուրի ծեւարությունը, ամեն կողմից ողբի նրան սիրեն ու գործակցեն»:

«Նեւեկիւում իմանալով Մյասնիկյանի մահվան մասին Բաւահայանը 1925 թ. աղիլին Մարտիրոս Մարյանի գրում էր. «...Ալեքսանդր Մյասնիկյանը յկա. նա յկա այլեւս, ամենալավ հայերից մեկը... նա ամեն հայի արտի մեջ է աղարում, եւ իման ամենից որոնք են նրան: Հայության դատարանն էր նա ներկա դատն ժամանակներում...»:

Հայ մտավորականության բաս անվանի դեմեր հանձնի միջոցակցային տեսլ են հայկական դեւականության խորհրդանիշը:

«Միւ» հեռուստատեղիորակները եւ ՄՄ գործարանի մասնաձյուղում

Օրերս ԱՊՅ 8 երկրներ ընդգրկող «Միւ» հեռուստատեղիորակները բուր աւխաւանային այցով, նկարահանումների համար եղալ երեւանի մարտնահայկական օեկեւների (ԵՄՄ) գործարանի մասնաձյուղում: «Միւ»-ի մեջ մնում են Ռուսաստանը, Մոլդովան, Վրաստանը, Հայաստանը, Ռեւոսիան, Քելոուսիան, Արդրեանը եւ Տաջիկասանը: Հեռուստահոլորակները «Միւ» ծրագրով երեւանի արձակվում Մոսկվայի կենտրոնական հեռուստատեսության առաջին ծրագրով: Հայաստանի մասնաձյուղի հեռուստաօրագրի սեօրենն է Կարեն Յաւանուկյանը:

Լախ նկարահանվեց օրսիղիան կիսաբանկարծել ֆալի մակման արտարամարտը: Աղիկացիայի արտարամասում կրտսի 55 ամյա շեղ անցած, աւխաւանային վեւերան Վալենտինա Կապակինան դատմեց արտարական գործընթացների եւ բարդ տեխնոլոգիայի մասին: Աղիկացիաների ստացման հիմնում ընկած է միլիոնկեկտրոնկայի եւ զալվանոլյասիկայի գուրակցումը: Հեւարուրություն առաքարեցին հայկական խալարերի, եկեղեցիների, մեւարոյան այրուրեւի, եղեւնի, կենդանաւերուրի 12 նեւանների եւ այլ աղիկացիները:

Դեւես 1975 թ. մեւարուրությունը ծարուրական սարաւորումներ է ստացել, յարերի ծեւակման եւ այլ սարերի տեխնոլոգիայի հետ մեկեղ: Հաւիլի մեւեւանների իւուուրության սարերի համար այստեղ մեւանի է: ար

1915 թ. վերջին Մոսկվայի հայ ուսանողության նախաձեւնությունը կազմակերպված Հայկական հարցի մասին դատարանության մեջ Մյասնիկյանն այն վերլուծում էր դատարանական, դիվանագիտական եւ գործնական տեսակետներից, ցույց է տալիս, որ բուրեւի Անատոլիայում երեւալու օրերից սկսած տաճկահայերի դրությունը անտաւելի է դարձել, ծաղել է Հայկական հարցը, որի լուծման համար հայ կուսակցությունները գործողություններ լին դիմել երկում եւ Լաւոնյանը երկուրայում: Ինչ որոնք մեւարություններ Անատոլիան, Յուրահայան, ՄՄԵ թ. ին

աղովել են զանաւոր մագնիսական բաղաւորներ, սարքեր հաղորդաւարեր: Հեւարուր արտարական նորուր է եւ բաւեւական սարքեր գործիքների լաւոր դատարանից (ջուրակի, ուղի, կիթաղի, բալլարուրակի եւ այլն): Պատկարահանում կան Մեւաւոր Արեւելի երկրներից: Արտարվող լաւերը իրենց հնչեղությունը չեն զիցում արտասահ մայան նմուշներին: Լաւահայանում ներ կասարվեցին նաեւ տրանսֆորմատորներ եւ կոների (դրոսել) իկարարման տեղամասում: Հյուրերը իկարար բարեկարգ բակով, որտեղ մեւակված փոխիկ հողամաս կար: Ինձեւեր Արախայ Աղայանը ցուցադրեց արտարվող լաւերի նիկելադատման գործընթացը:

Նկարահանվածը ԵՄՄ գործարանի մի մասնիկն է, կենտրոնում աղիկ տեխնիկական, կենտրոնիկական, կենցաղային իրերի, կաղախիների, գորգերի արտարություն կա:

«Արուրյան եղբարների հետ համաւեղ ծեւակվող երեւանյան լաւերի արտարությունը հաջողություն ունեցալ, առաջ զիսաւոր ինձեւեր ել զեկի Աաղիկինը, որեւն կընդլայնի արտարությունը եւ նոր շարիւրներ դուրս կգան»:

Դիվախն դայմաններում լալաւեւությունը իկարարած աւխաւաներ կրկեկիին իկարությունները մարդերն եւ հուսան, որ կվերանա նրանց հիմնական զանաւոր աւխաւաւարծի մեւական ոււաւումը:

ԳԵՆՐԳ ԳՐԻԳՐԻԱՆՅԱՆ, Աղաղիկյան

